

עִימְכֶם וַיִּקְרָא עֲלֵיכֶם שְׁלוֹם וַיִּמְצָא בְּגַלְלַכֶּם שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. הֲדָא הוּא דְכִתְיָב
 וַזְהוּ מִשׁ"כ בַּפְּסוּק, (תהלים קכב) לְמַעַן אַחֲוֵי וְרַעֲוֵי אֶדְבָרָה נָא שְׁלוֹם
 בְּיָדְךָ.

רבי פנחס בן יאיר מדבר בשבח רבי שמעון בר יוחאי

אֲזָלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזָלִי, מָטוּ לְבֵי רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאִיר וּבְעוּד
 שְׁהִיּוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַגִּיעוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאִיר. נִפְקַח רַבִּי
 פְּנַחֵס, וַנִּשְׁקִיָּהּ. אָמַר, זְכִינָא לְנִשְׁקָא שְׂכִינְתָּא. וּפָאָה
 חוּלְקֵי וְאִזּוּ יֵצֵא רַבִּי פְּנַחֵס וַנִּשַׁק אֶת רַשְׁבִּי וְאָמַר שׁוֹכֵנִי לְנִשַׁק אֶת הַשְּׂכִינָה וְאִשְׁרֵי חֲלָקֵי
 אֶתְקִין לְהוּוּ טִיקְלֵי דְעַרְסֵי, קַפְטוּרֵי דְקִילְטָא וְתִיקֵן רַבִּי פְּנַחֵס
 לַחֲכָמִים מִיִּטּוֹת מְכֻבָּדוֹת מוּצְעוֹת בִּירִיעוֹת קְשׁוּרוֹת. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 אֲזָרִיתָא לָא בְּעֵי הַכִּי, אֲעַבְרָ לְהוֹן, וַיִּתִּיבוּ אִמַר רַשְׁבִּי
 שְׁהַתּוֹרָה אֵינָה צְרִיכָה בּוֹ, כִּי אֵין רַאוּי לְהַתְעַנֵּג בְּשַׁעַת לִימוּד הַתּוֹרָה וְלִכְן הֶעֱבִיר אוֹתָם רַבִּי
 פְּנַחֵס וַיִּשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ לַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, עַד לָא נִיכּוּל,
 נִשְׁמַע מִמְּאָרִיָּה דְאֲזָרִיתָא מְלָה. דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל
 מְלוּזֵי בְּאַתְנַלְיָא אֵינּוֹן וְאִמַר רַבִּי פְּנַחֵס טְרַם שְׁנַאכְל, נִשְׁמַע מִבְּעַל הַתּוֹרָה
 דְּבְרֵי תּוֹרָה כִּי רַשְׁבִּי כָל דְּבְרֵי הֵם בְּגִילוּי וְלֹא בְּרִמּוּז, אֵי הוּוּ גְּבָרָא דְלֹא דְחִיל
 מִעִילָא וְתַתָּא, לְמִימַר לוֹן, לָא דְחִיל מִעִילָא, דְּהָא
 קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּתְּבִים (דף ט' ע"א) בֵּיהּ, לָא דְחִיל
 מִתַּתָּא, כְּאֲרִיָּה דְלֹא דְחִיל מִבְּנֵי עָנָא כִּי רַשְׁבִּי הוּא אָדָם גְּדוּל

שאינו פוחד מהעליונים והתחתונים מלומר את הדברים האלו כי אינו פוחד מהעליונים כי הקב"ה מסכים עימו והוא לא פוחד מהתחתונים שיתגרו בו שהם כוחות החיצונים שלמטה כמו אריה שאינו פוחד מהצאן. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהֵ, אֶלְעָזָר קוּם בְּקִיּוּמְךָ, וְאִמָּא מְלָה חֲדָתָא, לְגַבִּי דְרַבִּי פְנַחֶס וְשָׂאֵר חֲבַרְיָא** אמר רשב"י לרבי אלעזר בנו אלעזר עמוד על רגליך ותאמר חידוש בדברי התורה אצל רבי פנחס ושאר החברים.

רבי אלעזר מקשה מדוע כתוב פעמיים וידבר ה' אל משה

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר, וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן וְגו'. הַאִי קָרָא אִית לְאַסְתְּפָלָא בֵּיהּ, דְּאַתְחַזִּי דִּיתִירָא אִיהוּ. דְּהָא פְּתִיב בְּתִרְיָה פְּסוּק זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן בּוּ כִי הוּא נִרְאָה מִיּוֹתֵר שְׁהֵרִי כְּתוּב אַחֲרָיו, וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן אַחִיךָ. מִכָּאן שִׁירוּתָא דְּפֶרֶשְׁתָּא וּמִכָּאן הוּא תְּחִילַת הַפְּרָשָׁה, הַאִי קָרָא דְלַעֲיִלָא, מַאי הוּא, דְּכִתְיִב, וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה. מַאי הוּא דְאָמַר לֵיהּ, וּלְבַתֵּר וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, וְאִם כֵּן קִשָּׁה לְמָה נִכְתַּב הַפְּסוּק שְׁלֹמַעֲלָה שְׁכָתוּב וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר וְמָה אָמַר לּוּ בּוּזָה שְׁהִיָּה צְרִיךְ לְכָתוּב עוֹד פַּעַם וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר.

הקב"ה רצה שאף אחד לא ישתמש בקטורת כשאהרן בחיים
אֵלָא בְּשַׁעֲתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב קְטֹרֶת בּוֹסְמִין
לְאַהֲרֹן, בְּעָא, דְּלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בִּיהַ בְּחַיָּיו בַּר נָשׁ

אַחֲרָא אלא אומר רבי אלעזר שבשעה שהקב"ה נתן את קטורת הסמים לאהרן רצה
הקב"ה שלא ישתמש בקטורת שום אדם אחר בחייו של אהרן. **מַאי טַעמָא. בְּגִין**
דְּאַהֲרֹן אִסְגִּי שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא. אָמַר לִיהַ קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, אֵת בְּעֵי לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, עַל יָדְךָ יִסְגִּי
שְׁלָמָא לְעִילָא ומה הסיבה לזה, אלא אמר הקב"ה לאהרן אתה רוצה להרבות את

השלום בעולם אז לכן על ירך ירבה השלום גם למעלה שיתקשרו הספירות זה בזה, **הָא**
קְטֹרֶת בּוֹסְמִין, יְהִיא מָסוּר בְּיָדְךָ מִפְּאֵן וּלְהִלְאָה,
וּבְחַיֶּיךָ לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בִּיהַ בַּר נָשׁ אַחֲרָא ולכן קטורת הסמים תהיה
מסורה בידך מכאן והלאה ובחיך לא ישתמש בו שום בן אדם אחר מלבדך. **נָדַב**
וְאַבִּיהוּא אֶקְדִּימוּ בְּחַיֵּי דְאַבּוּהוֹן, לְאַקְרַבָּא מַה דְּלֹא
אַתְּמָסֵר לְהוּ. וּמְלָה דָּא, גָּרִים לְהוֹן דְּטַעוּ בִּיהַ אבל נדב
ואביהוא הקדימו להקטיר עוד בחי אהרן אביהם מה שלא נמסר להם ודבר זה גרם להם
שיטעו בו ומשום כך מתו.

הקב"ה אמר למשה שנדב ואביהוא מתו מפני שדחקו את השעה להקטיר קטורת
בעוד אהרן אביהם בחיים

וְתַאנְא, מִשָּׁה הָוָה מְהַרְהַר, מֵאַן גָּרַם לֹזֵן טַעוּתָא דָּא,
וְהָוָה עָצִיב ולמדנו שמשה היה מהרהר מי גרם את הטעות הזו

ומשום כך היה עצוב. **מַה פְּתִיב** וכדי לנחם אותו מה כתוב אחריו, **וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן. וּמַה אָמַר לִיָּהּ, בְּקִרְבָּתְם לִפְנֵי יְהוָה וַיָּמוּתוּ** ומה אמר לו הקב"ה למשה בקרבתם לפני ה' וימותו. **בְּהִקְרִיבָם לָא פְתִיב, אֶלָּא בְּקִרְבָּתָם** והנה לא נאמר בהקריבם אש זרה אלא בקרבתם לפני ה'. **אָמַר לִיָּהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, דָּא גִרְמָא לְהוּ, דִּדְחָקוּ שְׁעֵתָא בְּחַיֵּי אַבוּהוֹן, וְטַעוּ בָּהּ** ואמר לו הקב"ה למשה שזה גרם להם להקריב אש זרה כי הם דחקו את השעה להקטיר עוד בחיי אביהם ועי"ז טעו בה, **וְהֵינְנוּ דְכִתְיִב, (ויקרא י) אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אוֹתָם, אוֹתָם לֹא צִוָּה, אֲבָל לְאַהֲרֹן צִוָּה** וזה שכתוב אשר לא צוה אותם, שפירושו אותם לא צוה ה' אבל את אהרן לבדו כן צוה ה' ולכן עיקר חטאם שהם דחקו את השעה להתקרב אל הקודש ובוזה הם טעו והקטירו אש זרה (רמ"ק). **וּמַה תִּרְיִן בְּנֵי אֶהֱרֹן, עַל דִּדְחִיקוּ שְׁעֵתָא בְּחַיֵּי אַבוּהוֹן גִּרְמוּ לְגִרְמֵיהוּ כָּל פְּךְ** ואמר רבי אלעזר ומה שני בני אהרן משום שהם דחקו את השעה הם גרמו לעצמם כל כך שימותו, **אֲנָא לְגַבֵּי אַבָּא וְרַבֵּי פִנְחָס וּשְׂאָר חֲבֵרְיָא, עַל אַחַת פְּמָה וּכְמָה. אַתָּא רַבֵּי פִנְחָס נִשְׁקִיָּה וּבְרַכֵּיָּה** אני לגבי אבי רשב"י וסבי רבי פנחס ושאר החברים על אחת כמה וכמה שאני צריך להיזהר שלא לדחוק את השעה ולדרוש לפניהם, בא רבי פנחס ונשקו וברכו.